

РЕШЕНИЕ

№ 31037

гр. София, 05.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав, в публично заседание на 30.04.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **12021** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ вр. с чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. А. А. А., гражданин на И., [дата на раждане] срещу ОТКАЗ № 5364р-21930 от 30.09.2025г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р България, издаден от директор на Дирекция „Миграция“ –МВР.

В жалбата се изтъква, че жалбоподателят отговаря на всички изисквания, за да получи право на постоянно пребиваване в страната- женен е лице с българско гражданство, има дете, което също е с българско гражданство, работи и не е извършвал никакви противозаконни прояви, нито такива, които да застрашават националната сигурност на РБ. В съдебно заседание жалбата оспорващият се явява лично, представлява се от адв. И., която поддържа жалбата, представя писмени бележки.

Ответната страна, чрез юрк Т. - оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли. Претендира разноски.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в преклузивния срок за оспорване на акта, от лице, което има правен интерес, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, което води до извод за допустимостта на жалбата. Предвид изложеното същата следва да се разгледа по същество.

По фактите съдът намира за установено следното:

Със Заявление №Г-2682/21.08.2025г., подадено лично от А. А., същият е поискал предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в РБ на осн. чл. 25 ал.1 т.4

от ЗЧРБ. Посоченото основание визира възможността на органа да предостави разрешение за постоянно пребиваване на чужденец, който е родител на български гражданин, когато осигурява дължимата по закон издръжка и е пребивавал законно и непрекъснато за срок от три години на територията на страната. Същият пребивава в страната от 2022г., женен е и има дете-момиче, българска гражданка, съпругата му също е българска гражданка. А. е гражданин на И..

По повод нормата на чл. 22 ал.4 от ЗЧРП е изискано и предоставено становище на ДАНС, което е отрицателно относно уважаване на заявлението на А. А.. Същото е обособено в класифициран том по делото.

Отказът на органа е мотивиран със становището на ДАНС, което има задължителен характер за Дирекция „Миграция“, както и с аргументи, че наличието на семейни връзки не може да се противопостави на интересите на държавата в областта на националната и обществена сигурност.

Предвид изложеното съдът намира следното:

Отказът постановен от компетентен орган.

Актът е мотивиран – посочени са фактически и правни основания за издаването му. Спазени са процесуалните правила, поради което не са налице основания за констатации за допуснати съществени процесуални нарушения.

Относно становището на ДАНС, което представлява мотивировката на акта, трябва да се съобрази, че отрицателното становище на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган, но в хипотезата на чл. 22, ал. 4, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ представлява и мотиви на акта, с който се отказва предоставяне съответното право. Наложена е практиката, че доколкото това становище не подлежи на отделен контрол, то законосъобразността се преценява при оспорването на крайния акт, тъй като се засяга правната сфера на лицето. /така решение № 8151 от 13.06.2014 г. на ВАС по адм. д. № 4656/2014 г., VII о., решение № 13436 от 29.10.2020 г. на ВАС по адм. д. № 3673/2020 г., IV о.. В този смисъл е и т. 2 от решение от 22 септември 2022 г. на СЕС по дело С-159/21, че не се допуска национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, поради което решаващият орган да е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище.

Конкретно становището на ДАНС не е свързано с преките правомощия на органа във връзка с националната сигурност. Същото има за цел да подпомогне органа с предоставената му информация, без да е необходимо с оглед спецификата на дейността на ДАНС да сочи конкретни доказателства, обосноваващи становището. ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България (чл. 6, ал. 3 от ЗДАНС), но не разполага със самостоятелно правомощие да издава или да отказва издаването на разрешения за пребиваване на чужденец на територията на страната. От изложеното следва, че отрицателното становище на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган. Получаването на писмено становище от ДАНС по чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС е задължителен елемент от административното производство по издаване на разрешение за пребиваване на чужденци и на визи в Република България (чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ и чл. 57, ал. 1 от ППЗМВР). Имащо характеристиките на акт по чл. 21, ал. 5 от АПК, то не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, а законосъобразността му следва да се

прецени при оспорването на крайния акт.

По аргумент от разпоредбите на чл. 13, вр. чл. 8 на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС), засегнатото лице следва да разполага с ефективна съдебна защита срещу засягащия го акт. Постановеният въз основа на отрицателното становище на ДАНС административен акт засяга правната сфера на чуждия гражданин. Ето защо, макар издателят на оспорения акт да не разполага с възможността да контролира законосъобразността на даденото от ДАНС становище, съдът, воден от задължението за преценка на пропорционалност на наложената мярка и гарантиране на правото на ефективна съдебна защита, следва да провери фактическите и правни основания за издаване на процесния отказ.

Доколкото в хода на съдебното дирене не се ангажираха доказателства, които да опровергават заключението на ДАНС, съдът кредитира данните съдържащи класифицирана информация, събрани от ДАНС, като достоверни. По силата на чл. 4, ал. 1 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност", агенцията извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред.

На следващо място, съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от ЗДАНС, агенцията осъществява информационно-аналитична, прогностична, контролна, координационна и методическа дейност със собствена и на други държавни органи информация от значение за националната сигурност; а съгласно чл. 41, ал. 1, т. 2 от същия закон ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за издаване на разрешения за продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по ЗЧРБ.

Видно от цитираните по-горе разпоредби на ЗДАНС и ЗЧРБ, участието на органите на ДАНС в производствата по ЗЧРБ е в изпълнение на задачите им по осъществяване на контролната им дейност във връзка с пребиваването на чужденците в държавата ни.

Водим от изложеното, настоящият състав счита, че становището има за цел да бъде осъществен превантивен контрол и оценка на риска спрямо лицата, влизащи в страната, като по този начин се изпълнява генералната причина за съществуването на ДАНС, а именно защитата на националната сигурност. Целта на въведения разрешителен режим по отношение пребиваването в РБ на чужденци - граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя са представени: трудов договор на жалбоподателя, безсрочен, декларация от собственика на имот за съгласие А. А. да обитава жилището на посочения адрес, нотариално заверена, договор за наем, удостоверение от Прокуратура на РБ че срещу А. А. няма повдигнати обвинения по неприключени наказателни производства, свидетелство за съдимост, от което е видно, че жалбоподателят не е осъждан. Не е представена справка от ГД НП за липса на наказателно производство, и съпричастност на лицето към престъпна дейност. Наличните в този смисъл данни не могат да се опровергават от предоставените в хода на съдебното производство писмени доказателства, доколкото касаят различен етап на разследване по образувани наказателни производства и липсата на повдигнато обвинение не означава

липса на съпричастност на лицето към извършването на престъпна дейност.

С оглед изложеното се прави извода, че посочените факти не оборват становището на ДАНС.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. -ГРАД приема, че подадената жалба трябва да се отхвърли като неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, жалбоподателят трябва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. По делото са проведени само две съдебни заседания, като съобразно факта че се касае за спор без материален интерес и не се касае за производство отличаващо се с фактическа или правна сложност, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно – 200 лева, която сума след превалутиране е в размер на 102,26 евро.

ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл. 172, ал. 1 от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А. А., гражданин на И., [дата на раждане] срещу ОТКАЗ № 5364р-21930 от 30.09.2025г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р България, издаден от директор на Дирекция „Миграция“ –МВР.

ОСЪЖДА А. А. А. А., гражданин на И. да заплати на Дирекция "Миграция" юрисконсултско възнаграждение, в размер на 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест цента)

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ от съобщаването му.

Преписи да се изпратят на страните.